

the 1990s, the number of people in the world who are poor has increased by 1 billion.

There are a number of reasons why the number of people in the world who are poor has increased. One reason is that the world's population has grown rapidly, and this has led to a corresponding increase in the number of people who are poor.

Another reason is that the world's economy has not grown fast enough to keep pace with the population growth. This has led to a corresponding increase in the number of people who are poor.

A third reason is that the world's resources are being depleted, and this has led to a corresponding increase in the number of people who are poor.

There are a number of things that can be done to reduce the number of people who are poor. One thing is to reduce the world's population.

Another thing is to grow the world's economy faster so that it can keep pace with the population growth.

A third thing is to conserve the world's resources so that they are not depleted.

There are a number of other things that can be done to reduce the number of people who are poor. One thing is to provide education and training for the poor.

Another thing is to provide health care for the poor.

A third thing is to provide housing for the poor.

There are a number of other things that can be done to reduce the number of people who are poor. One thing is to provide micro-finance for the poor.

Another thing is to provide social safety nets for the poor.

A third thing is to provide employment opportunities for the poor.

There are a number of other things that can be done to reduce the number of people who are poor. One thing is to provide technical assistance for the poor.

Another thing is to provide infrastructure for the poor.

A third thing is to provide legal services for the poor.

There are a number of other things that can be done to reduce the number of people who are poor. One thing is to provide counseling for the poor.

Another thing is to provide job training for the poor.

A third thing is to provide housing subsidies for the poor.

There are a number of other things that can be done to reduce the number of people who are poor. One thing is to provide health insurance for the poor.

Another thing is to provide education subsidies for the poor.

A third thing is to provide social services for the poor.

There are a number of other things that can be done to reduce the number of people who are poor. One thing is to provide micro-enterprises for the poor.

Another thing is to provide social housing for the poor.

A third thing is to provide social security for the poor.

There are a number of other things that can be done to reduce the number of people who are poor. One thing is to provide social services for the poor.

VECDİ ÇIRACIOĞLU • Son Voli

Bu yapının yayım hakkı Vecdi ıracıoğlu'nun temsilcisi
Telif Hakları ONK Ajans Ltd. Őti'den devralınmıŐtır.

İletişim Yayınları 2746 • ađdaŐ Trke Edebiyat 476
ISBN-13: 978-975-05-2655-8
© 2019 İletişim Yayıncılık A.Ő. / 1. BASIM
1. Baskı 2019, İstanbul

EDITÖR Necdet Dmelli

KAPAK Suat Aysu

KAPAK İLLÜSTRASYONU Mahmut Benek

UYGULAMA Hsn Abbas

DÜZELTİ Nebiye avuŐ

BASKI Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu, 2. Matbaacılar Sitesi, B Blok, 6. Kat, No: 4NB 7-9-11
Topkapı, 34010, İstanbul, Tel: 212.613 38 46

CİLT Gven Mcellit · SERTİFİKA NO. 11935

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,
Gven İŐ Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul
Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58
e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

VECDİ ÇIRACIOĞLU

Son Voli

Serserilik Zor Zanaat

VECDİ ÇIRACIOĞLU Bursa'da, 9 Aralık 1953 yılında doğdu. Bursa Erkek Lisesi'nden sonra İTÜ Metalürji Fakültesi'ni bitirdi.

Roman: *Kara Büyüklü Uyku* (1991), *Cimri Kirpi* (2002), *Serseri Standartları Sempozyumu* (2004), *Sarıksakak: Denize Dair Hikâyat* (1. basım 2006, TC Kültür ve Turizm Bakanlığı, Senaryo Destek 2013, 2. basım 2015, İletişim Yayınları), *Gemileri Sayan Kedi* (2011), *Ruhisar: Denize Dair Hikâyat* (2014), *Oltacı: Denize Dair Hikâyat* (2017).

Öykü: *Nehirler Denize Kavuştuğunda* (2002), *Mayhoş Zamanlar* (2010).

Biyografi: *Rafetçe: Bir Ressamın Alacalı Paleti* (2007), *Gladyatör: Futbol Arenalarında Bir İsyanın Hikâyesi - Metin Kurt* (2009), *Halkın Savcısı: Mehmet Feyyat* (2012).

Monografi: *Devşirme Eşik Taşı'nın Ruhu: Rumeli Hisarı* (2010), *Boğaziçi Üniversitesi: Mühendislik Fakültesi 100. Yılı* (2012).

Ödül: Can Yayınları İlk Roman Ödülü (1999); TESK, Türkiye Edebiyatçılar Derneği "Esnaf Öyküsü" yarışmasında Birincilik Ödülü (2002); Foça Belediyesi, 7. Uluslararası Rastgele Balıkçılık Festivali, "Deniz Öyküsü" Yarışması Birincilik Ödülü (2007); Abdullah Baştürk İşçi Edebiyatı Ödülü (2009).

Yazar, TYS, PEN Yazarlar Derneği, Edebiyatçılar Derneği, BESAM üyesidir.

*kaybolan denizlere, denizcilere, balıklara...
bilge serserilere, Coşkun Akyüz'e...*

*Hemen hazırlanıp sahile inmek, denize bakmak,
varsa kıyıda balık yakalayanları seyretmek,
geçen teknelere, sandallara el etmek geldi
içimden. Velhasıl sabahın ilk sahibi olmalıydım
ama geç kalmıştım.*

Son Voli

Arnavutkaldırımını sokakta, yere inmiş sisle birlikte yürüyordum. Sis, alçalıp yükseliyor, an geliyor duruyor, yoğunlaşıyordu. Sonra, yeniden açılıp savruluyor, kaldırım taşlarına tünüyor, zaman zaman hareketsiz kaldığı da oluyordu. Canlanmış sis arkadaşımdı. Tam benimle konuşacaktı ki yerde bir kıpırtı gördüm. Titreyen bir yarasa... Dikkatlice baktım. Açık kanadı, dazlak bir kafada kaymış bir peruk gibiydi. Yaklaştım. Eğildim. Yüzüne baktığımda hemsayemi¹ gördüm.

Kan ter içinde uyandım. Ayaklarından tavana asılmış birçok karganın çıkardığı sesler beynimin içinde yankılanıyordu.

Kâbusların insan büyüdükçe kaybolduğunu sanırdım ama öyle değilmiş. Çocukluğumdan bu yana gördüğüm kâbuslar, kaybolmak bir yana, artıyor. Kâbus, büyüyüp yaşılanıyor barındığı insanda.

Beynimde yankılanan sesler duruldukça, perdesini kapamayı unuttuğum odam da aydınlanmıştı. Sararmış tül gü-

---

1 Aynı gölgeyi paylaştan, kendi.

neşi zapt edememiş, huzmelerini tek göz odalı evimin penceresinden içeriye yığmıştı. Yatağında gözlerim kamaşıyordu.

Tül perdeyi de açtım. Sokağa çıkmak için kapı olarak zaman zaman kullandığım camı kirlenmiş pencerenin bir kanadını araladım. İçerinin rutubetli havasını temiz hava kolaçan ederek kovaladığında, tül perde, açık pencereden dışarıdaki havaya efelendi.

Pencerem, odamın tam karşısındaki kalın gövdeli servi ağacıyla karşı karşıyaydı.

Serviye baktım. Kim bilir kaç yaşındaydı. Tülü tekrar çektim. Perdenin efelenmesinden korkan hava onu kabullendi. Küçük kapıdan mutfakla helanın olduğu bölüme geçtim. Zemini mozaikle bezenmiş, maltataşlı alaturka helaya girdim. İşimi gördüm, dışarı çıktım. Mutfağın yine maltataşlı yalağındaki küçük pirinç musluğu açıp ellerimi, yüzümü yıkadım. Nemli peşkirle kurulandım. Tekrar odaya geçerek yatağımı topladım.

Kocanam'ın, "Velensiyeme iyi bak!" diyerek verdiği uzun tiftikli Siirt battaniyemi, ince yorganımın üzerine sererken baktım: Akrep yoktu! Nemli odamda battaniyeme yakalanan akrepleri boş kavanoza hapsederek ölmelerini bekliyor, cam çivileriyle rafın kenarına çakıyordum.

Bir kuş sesi duydum, fazla ötmeyen bir kuş. Arkasından kanat sesleri geldi. Anlaşılan canı sıkılmıştı. Uçtu. Az da olsa duyduğum kuş sesine sevindim. Odama dolan güneş, kokan hava ve kuş sesi...

Serviye tekrar baktım. Üzerinde böcek ve karıncaların dolaştığı siyaha çalan çatlak iri gövdesini ilk kez görüyormuş, onu ilk kez seviyormuş hissine kapıldım. Pencereden başımı çıkarıp dışarıya baktım. Kuş yoktu, servinin koyu yeşil yapraklarının güneş ışığı altında parlak gümüşü huzmeleri vardı. Dalların gövdeden başlayıp tepesine uzanan yaprakları-

nı seyrettim. Duru bir gecede ay ışığının altındaki açık deniz gibi ıslıl ıslıl altındı yaprakları.

Konuşur muydu acaba bu servi? Ağaçlar konuşmuş rüzgâr! Hatta ibadet edenleri de varmış ağaçların. Bir kitapta okumuştum, ibadet eden yatır ağaçları. Serviler bu ağaçlardanmış. Zaten mezarlık ağacı değil midir servi? Her birinin içinde yatır varmış! Tek dinsiz ağaç meşeymiş. Konuşamazmış. Ne ibadet edermiş rüzgâr! ne de içinde yatır barındırmış. Onun için pagan ağaç derlermiş meşeye! En güzel sağlam mobilya, masa sandalyenin ondan yapılması belki de bu özelliğinden, kim bilir.

Masanın üzerinde akşamdan kalma devrik şişeyi kaldırdım. Atacaktım ama vazgeçtim.

Ağzına mum geçirip kandil yapmak daha iyi.

Yatağıma uzandım. Hemen yanı başımda duvara raptedilmiş üç sıra kitaplığa baktım. Üstten ilk iki sırada mühendislik eğitiminin son yılına ait ders kitap ve defterlerim vardı. Üçüncüsü edebiyat kitaplarına aitti. Raf tahtasının kenarında sivri uçlarından batırılarak dizili pirçolden toriğe kadar; sarımsak, sülük, fındık, piskova, ovala, yünlü, yüksük, seyirme; balıkların metalik tadı, kurşun zokalarla akrepler vardı! Küçücükten en büyüğüne kadar simsiyah, koyu kahverengi akrepler...

Zokalar ve akrepler! Özdeştiler, birbirlerini tamamlayıcıydılar! Şekil ve işlevleri bakımından tıpkılarıydılar! Zokanın ucundaki damağıyla akrebin geriye kıvrık kuyruğunun ucu deliciydi. Akrep soktuğu insanı zehirleyici, zoka yakaladığı balığı felç ediciydi. Sonuçta biri denizde, diğeryise karada yok ediciydi. Onlar raflardaki edebiyat ve ders kitaplarının koruyucu şövalyeleriydi.

Aşk tazeleyici sonbahar gelmişti ya! Boğaziçi yağmur ıtır kokmaktaydı. Bir gün öncesi yağın yağmurdan denizin ren-

gi solmuştı. Onun bu halini gören bir çocuk hasta olduğunu sanabilirdi.

Ötegeçe tepelerinde yeşilin arasından yer yer kahverengi toprak parçaları gözleniyordu şimdilik. Az zaman sonra onlar da kahverengiye bürünecekti. İşte böylesine, tabiat, bağrındaki insanı için neler yapmazdı ki? İnsanı yaşama arzusuna, sevincine kucak açtırır, üzüntülerinde avutur, dahası insanın bilmediklerini öğretirdi.

Tabiat insanın başöğretmeni değil miydi? İnsanlara sunduğu meyveleri, tahılları, çiçekleriyle; kelebekleri ve arıları, balıklarıyla bu hamarat tabiat, insan elinin yaratamayacağı ne de büyük güzellikti...

Köydeki bir evin bahçesinde küçük kümeste bir tavuk yumurtluyor, birkaç börtü böcek aralarında dolaşüyor, boş bir şişenin dip renginde gökyüzünü bir uçağın iz bırakan dumanı kesiyor, deniz tarlasının bir yerinde balıkçının biri oltasına takılan balığı canını yakmadan hava dünyasına çıkarırken, Delisu iskelelerinde dilenen çingene vapurları selamlaşıyordu.

Bütün bunları çok iyi biliyordum. Küçük sığınmahane-min içinde hepsi gözümün önüne geliyordu.

İşte böylesineydi songüz. Delisu kıyı köylerindeki insanların erguvanlar ve bülbüller eşliğinde, bu aylarda aynı düşünceler içinde olduklarını sanırım. Bu mevsimsel değişiklikler, insanlarda bir ağacın yeşermesi, bir balığın tohumlanması, güneşin günün durumuna göre Delisu'nun rengini değiştirmesi kadar gerçek. Benim gerçeğimse bir yaprağın üzerindeki küçük bir su damlacığı gibi, billur...

Ağaçları, kuşları, balıkları, denizi, gökyüzünü ve canlı cansız her şeyi ama her şeyi seviyorum.